

Rodoljubje na deželi.

Povest. — Spisal dr. Fr. Detela.

(Dalje.)

II.

Drugo jutro je sijalo solnce tako lepo, da je odprl dr. Osač, ki je stanoval v Mrakovi hiši, nastožaj obe okni svoje spalnice, da se nasrče svežega zraka. A namrščil je obrvi in nagubančil čelo; nekako mešan duh mu je nosil v nosnice lahni veter. Vohal je gospod doktor nekaj časa na vse strani in zapazil slednjič v daljavi kmeta, ki je trosil po njivi najvažnejše pogoje uspešnega poljedelstva.

„Nalašč takrat, kadar odprem jaz okno,“ se je jezil Osač in hitel zapirat.

Potrkala je postrežnica: „Gospod doktor, ali smem prinesiti zajtrk?“

„Kaj menite, da ostanem brez zajtrka!“ je odgovoril ljubeznivo in godrnjal sam zase, kako nerodni da so domači ljudje, koliko lepše da znajo postreči drugod.

Na stopnicah ga je srečala postrežnica z zajtrkom. „Kam pa nesete!“ jo je obrnil. „Kaj menite, da bom zajtrkoval v tem ričetu, v sobi, ki ni pospravljena! Človek mora vedno govoriti.“

Hitro je bila miza v spodnji sobi pognjena.

„Koliko časa že stoji ta voda?“ je vprašal Osač in nezaupljivo pokušal pijačo.

„Ravnokar sem jo natočila.“

„A sveža ni, sveža ni; tega mi nikar ne pravite! Prinesite druge! — In potem, kje so novine? Saj veste vendar, da hočem imeti pri zajtrku vedno novine.“ Postrežnica je odhitela izpolnit te želje, on pa je premišljeval nejevoljen, kako zanikarni da so naši ljudje, da bi najrajši samo plačo prejeli, ne storili pa nič, ali kar se dá malo in kar se dá površno; niti njemu ne morejo postreči, ki nima takorekoč nobenih potreb, ki živi tako skromno kakor navaden pisar; vse lepo jutro je pokvarjeno in izkaženo. Skrbno si je potem ogledal skodelico, obrisal